

[K. B. Andersen.]

tiden blev brugt så godt, som man nu kunne, men heller ikke i den samling kunne der træffes afgørelse. Men så endelig i sommeren 1967 kom planskitsen, og havde der været lidt længere taletid, ville jeg gerne have sagt mange anerkendende ord om det grundlag, vi derved fik for vores fremtidige universitetsplanlægning, og kort efter, i efteråret 1967, kom fra planlægningsrådet en indstilling om universitetsudbygningen øst for Store-Bælt.

Dermed var hele materialet på bordet, og dermed var vejen banet for et forslag, et forslag, der også var udarbejdet og lå klar, da valget kom, et forslag, der dels byggede på en rammelov for de tre bestående universiteter — alle er vel enige om, at det er helt akutte problemer, man har specielt i København, men også i Århus og Odense, og at det er nødvendigt at prøve at skaffe disse universiteter det, vi kan kalde „Lundtoftetilstande“, gennem en rammelov for deres udbygning — derudover var det tanken at forelægge forslag her i tinget i 1968-69 om den endelige placering af Københavns universitet på længere sigt og om et nyt center øst for Store-Bælt, så snart visse arealproblemer var blevet afklaret, og endelig var det tanken, at der nu kunne tages stilling til placeringen af centrene ude i landet.

Så langt var vi nået, da valget kom. Så kom altså valget, og nu kommer dette forslag. Det hedder ikke forslag til lov om centre for højere uddannelse, det hedder forslag til lov om universiteternes udbygning. Det røber altså, hvad der er sket; forslaget beskæftiger sig alene med den helt nødvendige — det erkender jeg: den helt nødvendige — rammelov for udbygning af de tre bestående universiteter; alt andet er forsvundet. Man taler i bemærkningerne om, at der kan blive brug for at løse universitetsproblemerne øst for Store-Bælt allerede omkring 1970, men der står altså intet i forslaget om, hvordan man vil planlægge det, der skal gøres i løbet af få år. Studenterbladet har med rette udtalt sig imod en så hovedløs planlægning.

Men hvad så med planlægningen i det øvrige land? Ja, der er jeg så heldig — for man skal jo ikke beskyldes for at sige noget ondt om regeringen; det ville da også være

overflødigt, den laver så mange ting selv, at den gør os hvervet alt for let, hvis vi ville det — at kunne holde mig til regeringens egen presse. I Vestkysten var der en leder den 15. marts, som jeg gerne vil citere nogle enkelte brudstykker af. I den siger man, at et universitet bygges jo ikke fra den ene dag til den anden, heller ikke fra det ene år til det andet. Det er en langsigtet affære, som kræver grundig planlægning. Man siger videre, at nu skulle placeringen afgøres i denne samling, men det sker ikke, for der er sket en ændring i forslaget og ikke en ændring til det bedre. Man citerer undervisningsministeren, der har sagt, at regeringen ønsker at løse de presserende spørgsmål først. Og så siger Vestkysten, at denne motivering lyder ret så tilforladelig, men den er reelt ikke sagligt holdbar, for der er ikke noget i vejen for, at man drøfter placeringen ude omkring, samtidig med at man tager fat på den hastende opgave. Derefter siger Vestkysten — hvad vi alle sammen kan gætte, men det er jo altid rart at få det fra familiens egen kreds — at når man ikke kommer med centerloven, når man har droppet alt, hvad der hedder hensyn til planlægning ude i landet, så er det, fordi regeringspartierne ikke kan blive enige om placeringen, og det er beklageligt, at uenighed i regeringen om placeringen skal trække denne sag i langdrag. Og lederen slutter:

„Det er både synd og skam, om denne vigtige sag skulle sinkes yderligere af politiske grunde“.

Tydligere kan det jo ikke siges.

Bladet Dannevirke udtrykker sig på samme linje.

På den baggrund må vi have lov at spørge — og det er i hvert tilfælde noget principielt —: hvad er der sket, siden regeringen har droppet ethvert hensyn til planlægning og ikke tager hensyn til ønskerne ude i landet om at kunne få besked? Hvad er der sket med planlægningen, siden planlægningsrådets formand er blevet medlem af regeringen? Der må jo dog være en eller anden forklaring. Hvorfor er planlægning af højere læreanstalter blevet puttet sådan til side? Forklaringen kan vel ikke være, at med den indstilling, denne regering viser til universitetsplanlægning, er universitetsplanlægning blevet et u-landsområde, sådan